

het gemis. Hij kon zich er ook in 't geheel geen voorstelling van maken hoe het zou moeten gaan. Hij was altijd alleen met zijn moeder geweest. Ze waren twee helften van één wezen. Wat moest daar een derde bij doen?

Zijn leven verliep zonder schokken. Dat had hij gemeen met zijn vader. Maar de teederheid die in hem leefde, had hij van haar. Zoo leefden zij beiden min of meer op een eiland. Soms waaiden geruchten uit de bewoonde wereld tot hen over. Dan keken ze verbaasd, spraken er glimlachend over, om zich daarna opnieuw in hun eigen wereld te verdiepen.

Het eenige contact met de buitenwereld was voor hem de school.

TWEEDE HOOFDSTUK

I

Freek vertelde zijn moeder van het kleine voorval met Dr Van Leeuwen. Zij was er van onder den indruk. Hij zag dat zij een oogenblik verbleekte en hoe de trek om haar mond scherper werd. Het stemde hem tot nadenken. Toen hij den volgenden dag op school kwam en hoorde, dat Dr Van Leeuwen ziek was, schrok hij. Hij dacht aan het voorval van den vorigen dag en aan het ernstige gezicht van zijn moeder. Een vreemd gevoel van medelijden en nieuwsgierigheid ontwaakte in hem. 's Middags besloot hij naar Van Leeuwen te gaan. Hij vroeg het adres aan den directeur, beloofde de groeten en wenschen voor spoedige beterschap over te brengen. Pas toen hij op de platte stoep voor de woning stond en de hand uitstreckte om op de bel te drukken, voelde hij twijfel in zich opkomen. — Kon je zoo iets wel doen? — Hij drukte op de bel. Even later opende Marie de deur. „Ik kom meneer Van Leeuwen. . . . bezoeken.”

Marie keek den knaap onderzoekend aan, vroeg toen:

„Wie ben je?”

„Zegt u maar Freek.”

Zij verdween, sloot de deur. Even later werd deze weer geopend. „Kom maar binnen.”

Hij stapte, wat zenuwachtig, de gang in. Ze ging hem voor naar een kamer die achter in de gang lag. Ze tikte. „Ja.” Ze opende de deur: „Hier is ie, meneer.” „Laat hem maar binnenkomen.” Ze maakte een uitnoodigende beweging met de hand. Freek trad binnen, bleef even zoekend staan door het sterk getemperde licht.

„Zoo Freek, ben je daar?”

„Ja meneer. Ik had gehoord dat u ziek was en. . . .”